

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1242/2020
21.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Љиљана М. Денић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање Београд, Филијала у Прокупљу, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у ставу другом изреке пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 346/19 од 15.08.2019. године, у седници већа одржаној да 21.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле, као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП.

УКИДАЈУ СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 346/19 од 15.08.2019. године и решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Прокупљу П 1102/18 од 03.09.2018. године и предмет у укинута делу враћа првостепеном суду на поновни поступак.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 1102/18 од 03.09.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезана тужена да у корист тужиле, за период од маја 2013. године закључно са мартом 2014. године, изврши уплату на име мање уплаћених доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, који падају на терет Националне службе за запошљавање, надлежном Фонду ПИО и то износе ближе наведене у овом ставу изреке пресуде, по стопама које буду важиле на дан уплате. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 346/19 од 15.08.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Прокупљу П 1102/18 од 03.09.2018. године (у изреци пресуде погрешно означена као П 1101/18 од 03.09.2018. године, који недостатак није од утицаја на одлучивање о ревизији) у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужиле и потврђено решење о трошковима

поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Прокупљу П 1102/18 од 03.09.2018. године (погрешно означене као П 1101/18 од 03.09.2018. године).

Против решења о трошковима поступка садржаног у ставу другом изреке другостепене пресуде, тужила је, благовремено, изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 153. и 154. ЗПП и због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле, као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП, због потребе разматрања правних питања везаних за трошкове поступка, с обзиром на то да постоји неуједначена судска пракса по овом питању. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући побијану одлуку у делу којим је одлучено о трошковима поступка у смислу члана 408. у вези члана 420. ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/2011, 49/2013 – УС, 74/2013 – УС, 55/2014, 87/2018 и 18/20, у даљем тексту ЗПП), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиле основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиле и обавезао је тужену да у корист тужиле изврши уплату припадајућих доприноса. Међутим, и поред тога првостепени суд је одлучио да свака странка сноси своје трошкове поступка са образложењем да није било неопходно да тужила поводом уплате припадајућих доприноса води посебан поступак, већ је исте могао потраживати и у поступку за исплату новчане накнаде због незапослености. Другостепени суд је одбио жалбу тужиле и потврдио одлуку о трошковима поступка прихватајући разлоге првостепеног суда у целини.

Врховни касациони суд сматра да се основано ревизијом указује на погрешан став нижестепених судова у погледу права тужиле на накнаду трошкова поступка.

Одредбом члана 153. става 1. ЗПП прописано је да је странка која у целини изгуби парницу дужна да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. ставом 1. истог закона да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице. Према члану 156. ЗПП тужилац ће накнадити туженом парничне трошкове ако тужени није дао повод за тужбу и ако је признао тужбени захтев у одговору на тужбу, односно на припремном рочишту, а ако се оно не одржава онда на главној расправи пре него што се упусти у расправљање о главној ствари.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као и исход ове парнице, нижестепени судови су погрешно поступили када су одлучили да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка. Приликом одлучивања о трошковима поступка, основни критеријум којим се судови морају руководити јесте успех парничних странака у спору. Изузетак су породични спорови код којих се суд

води и критеријумом правичности. У овом конкретном случају, тужена приликом исплате новчане накнаде није извршила исплату припадајућих доприноса, због чега тужила има право да тужбом потражује њихову исплату. Осим тога, тужена је оспорила тужбени захтев тужиле током поступка, у ком смислу тужиле, која је успела у спору, припада право на накнаду свих трошкова који су били потребни за вођење парнице.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 416. става 2. у вези члана 420. ЗПП, укинуо одлуке о трошковима поступка и предмет у укинутом делу вратио на поновно одлучивање.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић